

יוני 2017

פרפרים ופעמונים

ישבתי והתבוננתי בשני פרפרים מרחפים רחף ושוב בעקבות מעופם העצל מעל שפתו הירוקה של הנהר. הנהר היה רחב ומהיר. צלצול פעמונים משקשקים תפס את תשומת ליבי. התבוננתי בריכוז לעבר צידו השני של הנהר בחיפוש אחר מקור הצליל. בתחילה ראיתי רק מעט ואז הרבה פרות, מתהלכות לאיטן לאורך השביל בצד הנהר, לכל אחת פעמון תלוי על צווארה. כאשר הן התקבצו כדי לשוב על עקבותיהן בדרכן הביתה, מקהלת פעמוניהן גדלה והתעצמה לשיא. תחושה עדינה של פליאה והכרת תודה החלה להתפתח בליבי, ולפתע הייתי שם, חיה מציאות שונה: מודעת לעצמי ולרגע הנפתח מולי.

"הו שמחת נשמתי, המסתמכת שוות משקל על גבי עצמה, זוכה לזהותה על פי חומרים ואוהבת אותם חומרים, נשמתי, המתרטטת וחוזרת אלי מעם אלה, מעם הראות, השמע, המגע, השכל, ההגייה, ההשוואה, הזיכרון וכיוצא בהם: החיים האמתיים שבחושי, העומדים למעלה ומחוץ לחושי ולבשרי, גופי העשוי חומרים גשמיים, ראיתי הנעשית בעיניים הגשמיות, הללו מאמתים לי כיום הזה למעלה מכל ערעור, שלא עיני הגשמיות – בסופו של דבר – הן הרואות..."

וולט וויטמן

מוזר שלא הבחנתי ברגע בו עולמי הצטמצם אך לשני הפרפרים. כמה צלול ופשוט היה ההבדל במצב בו מצאתי עצמי עכשיו. כל כך קל לגלוש להיקסמות או לחלום בהקיץ, אף מבלי להבחין בכך. הייתי ברת מזל שהפעמונים תפסו את תשומת ליבי ואז החן הכפרי והיופי של המקום העירו לרגע את תודעתי. האם ניתן לעורר מצב תודעה כזה? כן, שיטות כאלו הן חלק מהידע האיזוטרי הזמין בבתי-ספר, הקיימים לטובת לימוד מי שחפצים בכך, כיצד להיות נוכחים לחייהם.

כבני אדם, אנו בעלי הזכות לנוכחות מעצם לידתנו. בחיי כל אדם ישנם רגעים המועשרים בנוכחות בין אם אנו מודעים ומעריכים זאת ובין אם לאו: אלו הרגעים אותם אנו זוכרים.

"לבתי ספר יש את היתרון של עשיית מאמצים במקום הנכון,

עבור האלוהות הפנימית – נוכחותו של האדם.

רוברט ארל ברטון

הדבר המפתיע הוא עד כמה זה פשוט לשכוח את החשיבות הרבה בשינוי ממצבנו הרגיל למצב הנוכחות. ישנה נטייה מסמאת בתוכנו לצמצם את הזוהר הפנימי העדין הזה למשהו חסר חשיבות. המומנטום של פעילויותינו היומיומיות מייצר השפעה משטחת אשר מרדדת את תחושת ההערכה למצב גבוהה זה.

"להיות נוכח זה נשגב...אך אנו שוכחים כה בקלות את מה ששכחנו המצחקק לעולם לא יאשר או ימלא קנאה אודותיו. אל תוך הנגלה אנו שואפים להציגו, בשעה שאפילו השמחה הגלויה ביותר יכולה להסגיר לנו את עצמה אך כאשר היתמרנו אותה בתוכנו. בשום מקום, אהובתי, יכול העולם להתקיים, אלא בתוכנו."
ריינר מריה רילקה, אלגיייות דואינו, האלגיה השביעית

למזלנו, ניתן ליצור נוכחות לא רק באמצעות יופי, אלא גם באמצעות סבל. אולי גם את ואתה ראיתם אדם אהוב נתמן באדמה, וחוויתם במבט חטוף את סודם החמקמק של החיים. הזמן והדברים נמוגו, ולרגע הוסר הצעיף. אף אחד לא שואף למעין אלו, ועדיין שמחות חיינו ארוגות בטרגדיות, חיכוכים וכאבים רגשיים; חיכוך זה מעניק לעצם ערגתנו לאהוב את ההזדמנות להתעלות מעבר לתשוקות ולהתלהבות העצמית הקוצפת בליבנו, וכך לנוע אל עבר הצלילות והשלווה של נוכחות אלוהית.

"יש סל עם לחם טרי על ראשך, ועדיין אתה הולך מדלת לדלת ומבקש פיחורים. הקש על דלתך הפנימית. לא אחרת. אתה משתכשך עד בירכיך במי נהר צלולים, ועדיין אתה ממשיך לבקש לגימה מנאדות של זרים. המים זורמים סביבך לרוב, אבל אתה רואה רק מחסומים בדרך אליהם.
רומי

סידני ראסל